

DET TEOLOGISKE FAKULTET

AARHUS UNIVERSITET

0. INTRODUKTIONSAFSNIT

0.1. RELIGION I DANMARK 2010: EN INTRODUKTION

af [Marie Vejrup Nielsen](#), ph.d.,
adjunkt i kristendom

& [Lene Kühle](#), ph.d., lektor i
religionssociologi.

Hvor mange katolikker er der i Danmark i dag? Hvor mange vielser har Pinsekirkerne foretaget i 2009? Og hvem er de nye grupper, der er blevet godkendt som trossamfund?

Det er nogle af de oplysninger man kan finde i denne udgave af e-årbogen *Religion i Danmark*. Og vi ser også på hvad der gemmer sig bag ved tallene; hvilke tendenser træder frem fra de oplysninger, vi har indsamlet.

I [første årgang af e-årbogen *Religion i Danmark*](#) beskrev vi nogle tendenser for, hvordan religion ser ud i Danmark i dag. Det gjorde vi på baggrund af indsamlede tal fra en lang række af de anerkendte og godkendte trossamfund i Danmark. Vi har valgt at fokusere på de

DET TEOLOGISKE FAKULTET

AARHUS UNIVERSITET

anerkendte og godkendte trossamfund, fordi de repræsenterer en gruppe trossamfund, som gennem det, at de har søgt og fået godkendelse, har tilkendegivet, at de gerne vil indgå i en mere formel relation til den danske stat og have en rolle i det offentlige rum. Det er religionsamfund, som man kan sige, at offentligheden har et legitimt ønske om at få indsigt i. Ikke alle religionsamfund i Danmark har ansøgt om og fået anerkendelse, men ca. halvdelen af frikirkerne og halvdelen af moskeforeninger har, mens tallet for buddhistiske grupper er noget lavere. Her har kun omkring en femtedel af grupperne søgt om og fået en position som godkendt trossamfund ([kommentar til buddhistiske grupper](#)). For mange af disse grupper er det simpelthen ikke ønskeligt at få nogen statslig godkendelse. Det samme gælder mange af de grupper, som man betegner som nye religioner. Overordnet set har stort set alle større religionsamfund opnået anerkendelse/godkendelse. Samtidigt er det også klart, at der er stor forskel på de forskellige trossamfunds måde at organisere sig på, og hvor bevidst man er om, hvad der ligger i det at være et godkendt trossamfund.

Nu er vi klar med den næste udgave af e-årbogen. Vi har igen indsamlet tal fra en lang række trossamfund og præsenterer her, hvad vi ser i tallene. Det gør vi både gennem en række konkrete kommentarer til de indsamlede tal fra en række forskere tilknyttet *Center for SamtidsReligion* samt gennem en række artikler, der belyser centrale fænomener ved religion i samtiden.

Denne gang bestemte vi os for at se nærmere på vielser som et aspekt af de anerkendte og godkendte trossamfund. Vi har, hvor det var muligt, indsamlet tal fra vielser og for velsignelser af borgerligt indgået ægteskab, og har dermed mulighed for at sammenligne de tal vi har fra 1999 (og i nogle tilfælde endda 1989) med dem, vi nu har indsamlet fra 2009. Det har vi gjort, fordi vi er interesserede i at se nærmere på de aktiviteter, det enkelte trossamfund har. Og fordi netop vielsesbemyndigelsen er en af de rettigheder, der ofte fremhæves som et af de vigtigste privilegier, som man får adgang til som anerkendt eller godkendt trossamfund, er den oplagt at kigge lidt nærmere på. I Danmark er det kun de borgerlige myndigheder og trossamfund, der kan få ret til at vie folk. Foreninger, som f.eks. Humanistisk Samfund, kan ikke få en sådan bemyndigelse.. Vi var derfor interesserede i at finde ud af, om det er en ret, som trossamfundene benytter sig af. Og helt generelt, på tværs af de forskellige religiøse traditioner, kan vi konkludere, at vielsesbemyndigelsen ikke benyttes i særligt stort omfang. Lene Kühle fortæller i artiklen "[På rådhuset, i kirken - eller helt ude i skoven? Vielsesbemyndigelse i Danmark](#)" historien om, hvordan den borgerlige vielse blev indført i årene efter den første Grundlov i 1849 som et slags 'nødægteskab' for folk der ikke var medlem af et trossamfund. I begyndelsen af det. 20. århundrede var der stor enighed blandt politikerne om, at kun det borgerlige ægteskab skulle have gyldighed. Pga. folkeligt pres valgte man imidlertid at bibeholde en ordening med to forskellige former for ægteskabsindgåelse: borgerlig og kirkelig, hvor den sidste i dag kommer i mange varianter, da såvel vielser foretaget af frikirkepræster som af imamer og lamaer betegnes som en kirkelig vielse. På trods af at der er sket en stor stigning i antallet af godkendte trossamfund er der, ud fra de tal vi har indsamlet, ikke sket en tilsvarende stigning i antallet af kirkelige vielser blandt de anerkendte og godkendte trossamfund.

Overskriften over en række af artiklerne i denne e-årbog er "Fri Religion". Artiklerne belyser forskellige aspekter ved religion i Danmark i dag og særligt temaet religion og frihed, fra det at ville være helt fri for religion, til forskellige måder at være fri inden for og uden for organiseret religiøsitet.

Tim Jensens artikel "[Statslig godkendelse af \(fra folkekirken\) 'afvigende trossamfund'](#)" fokuserer på de juridiske aspekter og de godkendelsesprincipper og -procedurer, der gælder i

DET TEOLOGISKE FAKULTET

AARHUS UNIVERSITET

forhold til de godkendte trossamfund. Siden man i 1970 holdt op med at anerkende trossamfund, men i stedet gav trossamfund mulighed for at udføre vielser med borgerlig gyldighed (og begyndte at betegne dem som godkendte) har man hyldet det princip, at trossamfund uden for Folkekirken skal behandles ens. Tim Jensen anerkender, at meget er sket i den retning, men at Familiestyrelsen, som er den instans der håndterer trossamfund uden for Folkekirken, på enkelte områder kan gøre det bedre.

Kirstine Helboe Johansens artikel "[Den ny ateisme](#)" sætter fokus på de grupper, som ønsker at være helt fri for religion, dvs. de ateistiske og humanistiske grupper i Danmark. Etableringen af foreninger for ateister, agnostikere og folk, der er tilhænger af en ikke-religiøs humanistisk verdensopfattelse inden for den sidste årrække repræsenterer en nyskabelse i det danske religiøse landskab. En af disse nye foreninger, Humanistisk Samfund, som er oprettet i 2008, har valgt meget offensivt at gå ind og tilbyde selvstændige humanistiske ritualer, navngivning, konfirmation, vielse og begravelse. Human-Etisk Forbund, en tilsvarende forening i Norge, har her opnået en position som svarer til de religiøse samfunds. Det er også ønsket for Humanistisk Samfund i Danmark at opnå de samme privilegier som de godkendte trossamfund har. Dermed udfordrer de den ide, at religiøse samfund skal have særlige privilegier, som andre foreninger og organisationer ikke har.

Folkekirken er på mange måder en helt særlig kirke. Et af de særlige kendetegn ved Folkekirken er den meget omfattende frihed, der findes inden for Folkekirken, og som stammer fra de religiøse vækkelser i 1800-tallet, hvor man ville sikre, at både Indre Mission og grundtvigianerne kunne være i en fælles folkekirke. Steen Marqvard Rasmussens artikel "[Hvor rummelig er Folkekirken?](#)" ser nærmere på friheden og rummeligheden inden for Folkekirken, hvor der er forskellige juridiske grænser for, hvad man kan tro og praktisere inden for Folkekirken afhængig af om man er præst, kirkefunktionær (fx graver eller organist), medlem af menighedsrådet eller almindeligt medlem. Hvor de tre første grupper er underlagt visse begrænsninger for deres tro og praksis, stiller Folkekirken ingen krav til dets medlemmer andet end, at de skal betale deres kirkeskat. Marqvard Rasmussen hævder, at hvor finanskrisen er gået forholdsvis let hen over den ret velhavende Folkekirken, så befinder den sig i en 'relevanskrise', som kræver dels, at den forholder sig til, hvad dens medlemmer tror på, dels at den formulerer og implementerer en ny 'rummelighedspolitik'.

Marie Ramsdal-Thomsens artikel om valgmenighederne, menigheder på grænsen af Folkekirken, viser en anden måde hvorpå frihedstanken udfolder sig i Folkekirken. Ideen om valg- og frimenigheder har fejret sin 100 års fødselsdag for længe siden og har stærk sammenhæng med Grundtvigs forestillinger om åndelig frihed. Ingen skulle være tvunget til at lytte til en præst, man ikke brød sig om eller fejre gudstjeneste på en måde, som ikke støtter op om troen. I artiklen "[Frie menigheder - gamle og nye valgmenigheder og deres syn på Folkekirken](#)" præsenterer Marie Ramsdal-Thomsen resultaterne af en undersøgelse af fri- og valgmenigheder, som hun har foretaget. Der er i alt ca. 20.000 medlemmer af Valgmenigheder i Danmark samlet set. Disse 20.000 er samtidigt medlem af Folkekirken. Men de repræsenterer grupper af folkekirkemedlemmer, der gået sammen om selv at ansætte en præst. De 3.500 medlemmer af frimenighederne, derimod, er trådt ud af Folkekirken, skønt de deler trosgrundlag med Folkekirken, fordi de ønsker større frihed til at udføre gudstjenesten helt, som de vil. Frimenighederne vil ofte have status som godkendt trossamfund. Siden 1989 er der opstået 40 nye valg- og frimenigheder, ofte med et karismatisk præg. Denne vækst repræsenterer i høj grad en nyskabelse inden for dansk kirkeliv.

En anden nyskabelse præsenteres i artiklen "[Evangelist - på mission i Danmark](#)" af Rikke Gottfredsen. Evangelist er en af de frikirker som har fået meget opmærksomhed i Danmark i

DET TEOLOGISKE FAKULTET

AARHUS UNIVERSITET

de senere år. Evangelist er ikke et godkendt trossamfund og ønsker heller ikke at være det. De ser deres rolle som en kirke, der rækker ud over, hvad man forbinder med en traditionel kirke med kirkegang om søndagen. Med vægt på tungetale og helbredelser ønsker de at forandre og helbrede mennesker åndeligt og fysisk. På samme måde som væksten i valg- og frimenigheder er Evangelist en danske variant af en større karismatisk og pinsekirkelig bevægelse på verdensplan, som tæller hen ved 600 millioner kristne særligt i Latinamerika, USA og Afrika.

Men religionen forandrer sig også på andre måder. Lars Ahlin diskuterer i artiklen "[Hvad betyder det egentlig at betegne sig selv som 'troende'? "](#) nogle resultater fra den såkaldte værdiundersøgelse 2008. Han tager udgangspunkt i nogle generelle resultater og ser på, hvordan disse passer sammen med andre variabler. I dette tilfælde er det ikke, som det plejer at være i religionssociologiske sammenhænge, demografiske variabler, som eksempelvis køn og uddannelse, der står i fokus. I stedet for er spørgsmålet hvordan nogle "religiøse" variabler, såsom den religiøse selvforståelse, hænger sammen med andre "religiøse" variabler, såsom kirkegang eller troen på reinkarnation. Ræsonnementet er hele tiden koblet til eventuelle forskelle mellem fire afgrænsede generationer.

Ahlins påstand om, at der foregår vigtige forandringer i danskernes religion, er også en vigtig dagsorden i Iben Krogsdals artikel. Under overskriften "[Damebladsreligiøsitet](#)" ser hun nærmere på nogle religiøse fænomener, som ligger uden for de organiserede, religiøse institutioner. Gennem en analyse af forskellige dame- og familieugeblade i uge 7, 2010: Femina, Alt for Damerne, Søndag, Familie Journalen, Ude og Hjemme, Hjemmet, Psykologi og Nettos gratisblad Lime, tegner der sig et klart billede af, hvordan medierne formidler religion. Eller man kunne måske netop sige 'ikke formidler religion', for mens bladene i denne uge flyder over med spiritualitet, mystik og åndelige dimensioner, glimrer religion i traditionel forstand ved sit fravær. Kun i enkelte artikler nævnes religion, men da med en afstandstagen: 'religion har ikke noget med gud at gøre'. Iben Krogsdal konkluderer, at danske kvinder abonnerer på andre former for religiøsitet end den folkekirkelige, selvom størstedelen af dem stadig er medlemmer af Folkekirken. Her er den relevanskrisen, som Steen Marquard diskuterer i sin artikel, Folkekirkemedlemmer benytter stadig i høj grad kirken til højtiderne, men i deres dagligliv spiller populærkulturens fremstilling af spiritualitet og åndelighed tilsyneladende en større rolle.

Den sammenhæng, der er mellem populærkultur og religion, er også hovedpointen i Markus Davidsens "[Genfødt og blå: Religiøsitet baseret på James Cameron's Avatar](#)". Knap har science fiction-eventyret *Avatar* ramt biografærrererne, omsat for mere end 14 mia. kr og modtaget ni oscar-nomineringer (hvoraf den dog kun hjemtog tre statuetter), før den giver anledning til en sådan mytologisering og ritualisering, at man kan spørge om den med tiden vil danne grundlag for en ny religion. Det er før sket, at bøger og film har dannet grundlag for religionsdannelse, bl.a. har Star Wars givet anledning til en religiøs identitet, Jedi, som har figureret med mere end 500.000 tilhængere i folketællingerne i Storbritannien, Canada, Australien og New Zealand. Selvom man med god grund kan spørge om, hvor seriøse størstedelen af de folk, der betegner deres religion som Jedi, er, så findes der faktisk jedigrupper, der er godkendte som trossamfund i USA og Canada. Spørgsmål er så om det udvalg, der behandler ansøgninger om godkendelse som trossamfund snarest kan imødesee en ansøgning fra Avatar-samfundet i Danmark?

Nogle af de tendenser vi præsenterede i sidste årgang af e-årbogen var, hvordan migrantmenigheder er et af de primære fænomener i forandringen af det religiøse landskab i Danmark, både inden for kristendom, buddhisme, islam og hinduisme. I 2010-årgangen af e-årbogen har vi fortsat fokus på migrantmenigheder i form af artiklen "[Religion, migration og](#)

DET TEOLOGISKE FAKULTET

AARHUS UNIVERSITET

[integration](#)". I artiklen ser Jørn Borup nærmere på den rolle, som religion spiller i forhold til det at leve i et nyt samfund som migrant. Religionens betydning i integrationsprocesser har i mange år været overset i forskningen, men alt tyder på, at et religiøst engagement ikke har den entydigt negative betydning, som den ofte tilskrives undertiden i et sådant omfang, at faldende religiøst engagement i sig selv ses som tegn på integration. Det er svært at sætte religion, migration og integration på en formel. Muslimer og katolikker er både mere troende og praktiserende end buddhister og protestanter. Til gengæld kommer etnisk danske konvertit-buddhister oftere i buddhistcentre end de etniske immigrant-buddhister og etniske immigrant-kristne kommer oftere i kirke sammenlignet med danske folkekirkemedlemmer.

Det nye materiale fra 2009 kan give nye perspektiver på migrantreligion. Vi forbinder nok ofte migrantreligion med indvandring fra områder langt fra Danmark, men der er også andre trossamfund, som hører til denne kategori, selvom de kommer fra vores nærmeste naboer. Nemlig Svenska Kyrkan og Den Norske Sjømannskirke i København. Begge disse kirker har meget høje tal for vielser generelt (dog med et fald i 2009 fra 2008, noget de begge tilskriver finanskrisen). En nærmere undersøgelse viser, at næsten alle par er migrant-par, dvs. svensk-svenske eller norsk-norske, og at de eneste undtagelser fra dette er, når der kommer en dansk statsborger i spil. Også andre dele af deres arbejde afspejler, at de fungerer som migrantkirker, dvs. at de har som et kerneprodukt at være ramme om en etnisk-kulturel identitet, "a home away from home". Dette afspejles f.eks. i Sjømannskirkens hjemmeside "savner du norske matvarer?", - en henvisning til kirkens butik med norske varer. (<http://www.sjomannskirken.no/kobenhavn/aktuelt/2010/02/norsk-butikk>). Og i Svenska Kyrkans hjem for ældre svenskere, som er blevet boende i Danmark. Man tager sig af sine egne og giver dem en velkendt ramme for livet i det fremmede. Også selvom de geografiske afstande ikke er særligt store. Se kommentaren af Marie Vejrup Nielsen til de kristne grupper for mere om dette fænomen.

Formålet med e-årbøgerne er først og fremmest at få indsamlet data, som er brugbar for forskningen. Det kan være sammenligninger over tid, som vi har gjort det: hvad er der sket på 10 år inden for disse trossamfund? Det kan dreje sig om undersøgelser af helt konkrete spørgsmål; hvordan en bestemt gruppes udvikling har været, eller det kan være en sammenligning, f.eks. af hvordan medlemsbegrebet opfattes hos forskellige trossamfund. Eller det kunne være en undersøgelse af, hvorfor disse grupper overhovedet har søgt om status som godkendt? Hvorfor vil man gerne godkendes? Er det for at opnå nogle af de økonomiske rettigheder, der følger med? Eller er det de religiøse rettigheder, om man vil, til vielse og begravelse? Eller er der måske helt andre ting på spil?

Langt de fleste tal er givet af grupperne selv. Vi har kun få muligheder for at tjekke deres nøjagtighed. I kommentarerne til de forskellige grupper af trossamfund kan man finde flere informationer om medlemstal og aktiviteter, samt kontaktinformationer: kristne og kristendoms-inspirerede trossamfund og menigheder ([kommentar](#) af Marie Vejrup Nielsen), islamiske og islam-inspirerede trossamfund og menigheder ([kommentar](#) af Lene Kühle), buddhistiske trossamfund og menigheder ([kommentar](#) af Jørn Borup), hinduistiske og hinduistisk inspirerede trossamfund og menigheder ([kommentar](#) af Marianne Qvortrup Fibiger). Det har desværre ikke været muligt at få oplysninger fra alle trossamfund. I de tilfælde hvor trossamfundet svarede sidste år henviser vi til disse tal, som står i årbogen 2009. I enkelte tilfælde har vi bedt andre folk om at komme med et skøn over medlemstal i trossamfundet. Da medlemsantal ofte ændrer sig langsomt har vi i tabeller tilladt os at bruge tal fra forrige årgang af årbogen og i visse tilfælde endda lidt ældre tal. I alle tilfælde vil det tydeligt være markeret, hvor tallet stammer fra.

DET TEOLOGISKE FAKULTET

AARHUS UNIVERSITET

Da statistikkerne offentliggjort i e-årbog 2010 især angår trossamfund uden for Folkekirken, har vi i høj grad benyttet de lister over godkendte trossamfund, som står på Familiestyrelsens hjemmeside. Vi har så vidt mulig valgt at benytte de betegnelser og kategoriseringer, som Familiestyrelsen benytter, selvom der, som Tim Jensen påpeger i sin artikel, kan stilles spørgsmålstejn ved disse. Vi har dog i et tilfælde valgt at afvige fra den måde, som Familiestyrelsen stiller de godkendte trossamfund op, idet vi af hensyn til overskueligheden har valgt at opstille dem alfabetisk frem for i den rækkefølge, som står på hjemmesiden, som i store træk afspejler den rækkefølge, de forskellige trossamfund har opnået anerkendelse i. Vi har også valgt at opstille de enkelte kategorier af trossamfund efter størrelse.

Vi håber med denne udgave af e-årbogen at belyse nogle af de tendenser, som er med til at præge udviklingen af *Religion i Danmark* i dag.

Links:

[Hvis du vil læse mere om hvordan vi har gjort.](#)

[Hvis du vil læse mere om betegnelsen godkendte og anerkendte trossamfund](#)

Hvis du vil læse e-årbogen [Religion i Danmark 2009](#)

0.2. BEGREBSFORKLARINGER

Anerkendt trossamfund er et trossamfund som inden 1969 opnåede nogle særlige rettigheder, herunder ret til at udføre vielser med borgerlig gyldighed 'ved Kongelig Resolution'. Tre trossamfund, Den katolske Kirke, Den Reformerte Kirke og Mosaisk Trossamfund havde inden Grundloven opnået tilladelse til at etablere sig i Danmark på trods af, at det generelt ikke var tilladt at træde ud af den Evangelisk Lutherske Kirke. De fik nu status som anerkendte. Mellem 1849 og 1969 anerkendes yderligere seks kristne kirkesamfund, alle ankommet med immigranter: Metodistkirken (1865), Svenska Gustafskyrkan (1913), Den ortodokse Russiske kirkes menighed (Alexander Nevsky kirken) (1915), den anglikanske og engelske St. Albans kirke (1949), Baptistkirken (1952) og den norske Kong Haakons kirke (1958).

Godkendt trossamfund er en betegnelse for et trossamfund, som har ansøgt og opnået en særlig status, som bl.a. giver ret til at få bevilget præster eller anden religiøs autoritet inden for andre trossamfund, og at disse ledere kunne få tilladelse til at udføre vielser med borgerlig gyldighed. Kategorien godkendt trossamfund blev indført med ægteskabsloven af 4. juni 1969, som åbnede for, at præster inden for trossamfund kunne bemyndiges til at udføre vielser med borgerlig gyldighed. Indtil omkring 1998 blev disse trossamfund dog ikke betegnet som godkendte trossamfund men blot som trossamfund med vielsesbemyndigelse. Fra omkring 1998 begynder myndighederne at benytte betegnelse 'godkendte trossamfund' enten for disse trossamfund eller som en samlet betegnelse for alle de trossamfund, der har vielsesbemyndigelse i erkendelsen af, at "trossamfunds behov netop er videre end blot vielsesbemyndigelsen"^[1]. Det er statens generelle holdning, at skellet mellem anerkendte og godkendte trossamfund er historisk betinget, og at der ikke bør gøres forskel. Alle anerkendte og godkendte trossamfund har vielsesbemyndigelse, men kun de anerkendte trossamfund har adgang til at navngive og udskrive attester fra deres kirkebøger med borgerlig gyldighed. Præster i godkendte trossamfund har kun ret til at foretage vielser, hvis de er bemyndiget af Familiestyrelsen. Indtil omkring 2004 var det en betingelse for at blive godkendt at man havde et vielsesritual. Dette er ikke længere tilfældet.

[1] Se fx Lisbet Christoffersens artikel "Ved Lov?", *Ugeskrift for Retsvæsen* 1998, p. 508.

Borgerlig vielse er en vielse der udføres af en ikke-religiøs autoritet, dvs. af kommunen, typisk i form af borgmesteren eller en der af borgmesteren er bemyndiget til det (medlemmer af kommunalbestyrelsen eller ansatte i kommunens administration).

Kirkelig vielse er en betegnelse for enhver religiøs vielse. Kirkelig vielse kan foretages inden for Folkekirken såvel som i et af de anerkendte eller godkendte trossamfund.

Kirkelig velsignelse af borgerligt indgået ægteskab er en religiøs markering af ægteskabet. I Folkekirken kan man vælge om ritualet ved velsignelse skal udformes så det ligner et kirkebryllup mest muligt eller det skal være tydeligt forskelligt fra et kirkebryllup. Ved et kirkeligt bryllup stilles parret to spørgsmål. Ved den kirkelige velsignelse af borgerligt indgået ægteskab kan der også stilles spørgsmål. Der er dog den afgørende forskel, at kirkebrylluppets første spørgsmål: "Vil du tage N.N., som hos dig står, til din ægtehustru/ægteemand?" ikke stilles. Det har parret jo allerede svaret på. Ønsker parret det, kan de svare på vielsesritualets andet spørgsmål: "Vil du elske og ære og leve med hende/ham

DET TEOLOGISKE FAKULTET

AARHUS UNIVERSITET

både i medgang og modgang, i hvad lykke Gud den almægtige vil tilskikke jer, som en ægte mand bør leve med sin ægte hustru, indtil døden skiller jer ad?" Parret kan vælge at udelade tilspørgslen, så den kirkelige markering mere får karakter af en gudstjeneste. Oftest vil den kirkelige velsignelse være af par, som er blevet viet på rådhuset.

Menighed er siden 2000 blevet brugt i forvaltningspraksis som betegnelse for en mindre gruppe eller afdeling inden for eller i relation til et af de anerkendte eller godkendte trossamfund, typisk inden for verdensreligionerne.

Migrantmenighed er en forsamling på mindst 10 personer der jævnligt mødes og dyrker deres religion på et andet sprog end dansk ved en præst eller leder, der ikke er etnisk dansk. Migrantmenigheder kan være både kristne, muslimske, buddhistiske og andet. **Migration** betyder "bevægelse" eller "vandring", og betegner en given gruppe menneskers bevægelse fra ét sted til et andet.

Frikirke kan bruges både i en bred og i en snæver forstand. I bred forstand er en frikirke en kirke, som ikke er afhængig af staten. I den forstand er alle kirker undtagen Folkekirken at forstå som frikirker. I en mere snæver forstand betegner en frikirke en protestantisk, velrenommeret kirke, som udspringer af en vækkelse. Det kunne fx være Apostolsk Kirke, Baptistkirken, Metodiskkirken eller Pinsekirkerne. Menigheder inden for disse er gået samme i bevægelsen [Frikirkenet](#). Der findes ca. 300 frikirkemenigheder (i den snævre forstand) i Danmark, som tilsammen har ca. 25.000 medlemmer. Ca. halvdelen af menighederne er enten selv et godkendt trossamfund eller tilknyttet en kirke, som er.

DET TEOLOGISKE FAKULTET

AARHUS UNIVERSITET

0.3. DANMARKSKORT OVER GODKENDTE/ANERKENDTE TROSSAMFUND

via link til hjemmesiden

<http://teo.au.dk/csr/relaarbog10/relkortdk/>

KORTET KAN VISES MED STREET-VIEW, SE HVORDAN NEDERST PÅ KORTET.